

Ruma on lapsi jo syntyessään, kai sen tiesi jo äiti kun häntä kantoi mahassaan. Kouluun mennessään ei opettajakaan häntä pystynyt katsomaan, vain käänsi päätään. Yläasteelle päästyään, monta kertaa luokalleen jäätyään, alkoivat tytöt kiinnostaa. Vaan miten sinä naamalla sellaiselle naista saisitkaan? Aikuiseksi kasvaessaan, ainut henkilö joka häntä maailmassa sietikään, äiti kulta, kuoli ja ei ketään ollut kuka hänen rumia kasvojaan olisi halunnut katsastaa. Töihinkään ei päässyt kun pomo jo tokaisi ”mene takaisin helvettiin, sieltä olet tullut, sinne päädyt”. Keski-iässään hän moottoripyörän selässä yritti mainettaan kasvattaa, ei onnistunut mies siinä, sillä kypärän päästä ottaessaan ihmiset ympärillä karjuivat ”sirkukseen, mene, siellä omiesi seurassa olet”. Vanhukseksi eläessään, ei hän ollut naista pippelinsä ympärille saanut. Vanhainkinkodissa hoitajatkin aina häntä hoitaessa, kivi-paperi-saksia kilpaillessaan he yrittivät välttää hänen näkemistään. Yksin sängyssä makaessaan, makuuhaava selässään, hän makasi ja yksin tokaisi ”ei elämä ole hääppöistä minulla, aasin naamalla.”. Sen lempinimen jo koulussa saatuaan, hän siihen tottui. Mutta vituttaahan se. Loppujen lopuksi kuollessaan hän taivaaseen päästyään, Pietari ovella sanoi ”ilman huppua ei ole sinulla sisälle asiaa”. Loppujen lopuksi, huppu päässä, hän joutui ovesta sisään astumaan. Tänäkin päivänä aasin naama huppu päässä pingistä pelaa taivaassa jossa kaikki on rauhallista eikä mikään muu mieltä paina muu kuin ruma naama.